

JE TO VE HVĚZDÁCH

[JE TO VE HVĚZDÁCH](#)

Původní název: Wishing on a Star

Režie: Peter Kerekes

Scénář: Erica Barbiani, Peter Kerekes

Kamera: Martin Kollár

Střih: Marek Šulík

Zvuk: Michal Gábor

Hudba: Lucia Chuťková

Produkce: Erica Barbiani, Lucia Candelpergher, Peter Kerekes, Anna Mach Rumanová,
Ralph Wieser, Vít Schmarc, Vanja Jambrović, Tibor Keser, Stefano Centini

Hrají: Luciana de Leoni D'Aspardo, Valentina Angeli, Alessandra Fornasier, Barbara Lutman,
Giovanni Rugo, Adriana Vangone, Giuliana Vangone

Jazyk: Italsky, anglicky

Země: Itálie, Slovensko, Česko, Rakousko, Chorvatsko

Rok výroby: 2024

Stopáž: 99 minut

Podpora: Státní fond kinematografie, Kreativní Evropa MEDIA,
Jihomoravský filmový nadační fond a Eurimages

INFO: [Je to ve hvězdách | Artcam Films](#)

[Foto ke stažení](#)

[Plakát ke stažení](#)

Světová premiéra: MFF Benátky, sekce Horizonty

Česká předpremiéra: [MDF Ji.hlava](#), sekce Česká radost

Distribuční premiéra: 7. 11. 2024

SYNOPSIS

Chcete změnit svůj život? Svěřte se do rukou hvězdám!

Neapolská rodačka Luciana je jednou ze zastánkyň aktivní astrologie. Jak sama ráda říká: je to jednoduchý, avšak účinný způsob, jak změnit svůj osud tím, že v den narozenin vyrazíte na výlet do přesně dané destinace. Lucianina činnost by se dala charakterizovat jako práce esoterického stratéga kombinovaná s cestovní kanceláří. Při triangulaci zeměpisné šířky, délky a efemerid na mapách zároveň bedlivě sleduje ty nejlepší nabídky na Skyscanneru. Lucianina kancelář se nachází v chátrajícím zámku uprostřed kukuřičných polí. O klienty tu rozhodně není nouze. Vždyť kdo by netoužil po snadném receptu na to, jak změnit svou život, najít vysněnou lásku a naplnění... A proč se nesvěřit hvězdám?

Peter Kerekes ve své jedinečné dokumentární komedii sleduje podivuhodné trajektorie, které svým klientům vyměřuje tato oblíbená italská věštkyně. *Je to ve hvězdách* se s něhou a pochopením dotýká pomíjivosti, trapnosti a potřeby hledat naději a smysl existence, i kdyby se mělo jednat jen o prchavé přeludy.

O REŽISÉROVI

Peter Kerekes (1973) je slovenský režisér, producent a pedagog. Vystudoval filmovou režii na bratislavské VŠMU, kde posléze začal přednášet a spolu s režisérem Dušanem Hanákem se podílel na založení ateliéru hraného a dokumentárního filmu. Jako režisér je podepsán pod snímky *Ladomírské morytáty a legendy* (1998), *66 sezón* (2003), *Jak se vaří dějiny* (2008) nebo *Sametoví teroristé* (2013). Jeho dokudrama **107 matek** mělo premiéru v roce 2021 na MFF v Benátkách, kde získalo cenu pro nejlepší scénář v sekci Horizonty. Film byl dále nominovaný na Objev roku na Evropských filmových cenách a získal 5 ocenění Slnko v sieti (nejlepší hraný film, režie, scénář a ženský herecký výkon). Na kontě má také řadu dokumentárních TV seriálů. Jako producent se podílel mimo jiné na filmech *Svět podle Daliborka* (2017), *Okupace 1968* (2018) nebo *V síti* (2020).

ROZHOVOR S PETEREM KEREKESEM

Původní koncept filmu pochází od producentky Eriky Barbiani. Jak jste se poprvé zapojil do projektu?

Jako u většiny mých filmových konceptů a spoluprací to začalo dobrým jídlem. Rakouský producent Ralph Wieser mě během tří let pozval na řadu večeří. Na konci každé z těchto schůzek se velmi jemně a nenápadně snažil mě přesvědčit, abych natočil film o italské astroložce. Pokaždé jsem odmítl. Jednak proto, že v té době jsem byl přesvědčen, že téma astrologie patří pouze na stránky bulvárního časopisu, a ne na filmové plátno. V té době jsem už dokončil film o dějinách 20. století očima vojenských kuchařů a natáčel jsem dokument o cenzuře ve věznicích. Zkrátka jsem se choval jako snob. Nicméně po několika dobrých jídlech jsem se nechal přesvědčit, abych se s Lucianou sešel. Najednou mi moje tvrdohlavost připadala směšná. Byl jsem jí fascinován a považoval jsem za hřích nenatočit o ní film.

Film navazuje na vaši předchozí tvorbu a kombinuje dokument s vyprávěním příběhů. Jak to ovlivnilo natáčení a střih filmu?

Vypravěčský aspekt mých filmů nebyl záměrný. Od mého otce, který přicházel domů se všemi novými příběhy z práce, až po mou ženu, která vymýšlela pohádky na dobrou noc pro naše děti, jsem si vypěstoval lásku k poslouchání různých anekdot a vyprávění o životě druhých. Stalo se mým zvykem poslouchat cizí rozhovory. To se dodnes nezměnilo. Starší pár, který se dohaduje, co si má objednat, matka, která kárá své dítě, to všechno mě fascinuje. Lidé píší své vlastní příběhy. Já jen rád poslouchám, a pokud je to možné, nahrávám je, aby je slyšeli i ostatní. Stříhání se pak stává vyčerpávajícím procesem eliminování všech nepodstatných částí, i když už k nim máte vztah.

Jaký jste měl před prací na filmu vztah k astrologii? A změnil se tento pohled od doby natáčení filmu?

Před natáčením tohoto filmu jsem se snažil vyhýbat konverzacím na téma esoterických zážitků. Pokud na ně v rozhovorech došlo, moje mysl obvykle odplula někam jinam. Teď je poslouchám se zatajeným dechem, což znovu dokazuje, že každý příběh, který posloucháte (ať už mu věříte, nebo ne) stojí za to. Nikdy nevíte, o čem bude váš příští film. Na astrologii nevěřím. Ale věřím v Lucianu.

Film má co říct o rozporu mezi tím, po čem toužíme, a tím, co si pro nás přeje naše rodina a naši blízcí. Proč bylo toto téma při natáčení filmu důležité?

Riskuji, že to bude znít jako klišé, ale filmy jsou odrazem nás samých. Ať už je to podvědomé, nebo záměrné, příběhy, které se snažíme zaznamenat, vždy nesou kus nás samých. Jsem poslušný syn. Manžel, který se snaží nezklamat svou ženu. Starší sourozenec, který chce pro mladšího vždy to nejlepší. A jsem také otec, který netrpělivě čeká na volání svých dcer. Nějak jsem se v každé z postav tak či onak našel, přestože všechny byly tak či onak značně odlišné.

Film obsahuje spoustu jemného humoru ve stylu podobném autorům jako je Roy Andersson. Jak se se vám podařilo najít rovnováhu mezi zobrazením skutečných emocí herců a humoru, který se prolíná celým filmem?

To nevím! Rád bych to věděl, ale recept na to nemám.

Film ukazuje postavy, které se v den svých narozenin vydávají na cestu za znovuzrozením, ale také lidi, kteří se vydávají na „symbolické“ cesty, aby dosáhli téhož. Je nutné cestovat daleko, abychom se změnili, nebo máte pocit, že je důležitější vnitřní cesta?

Ve všech náboženstvích je stoupenec předurčen k dlouhé cestě, aby prohloubil svou víru a našel své pravé já. Poutě do Říma, Santiaga de Compostela nebo ponoření do řeky Gangy. I když jste ateista, musíte si přiznat, že na cestování do vysněné destinace něco je.

Může to být cesta pěšky, letadlem nebo třeba městskou dopravou. Fyzický akt přesunu z jednoho místa na druhé nějakým způsobem dodává vaší mysli iluzi, že se pohybujete vpřed. Cítíte, jak se měníte s každým rázítkem na jízdence a přestupem na autobus, protože každá zkušenost je v jiném prostředí něčím nová. Ten pocit znovuzrození poté, co jste se konečně dostali na vytouženou konečnou stanici. Jak ale píše Alexandro Jodorowsky, takové magické

rituály lze provádět i doma, samozřejmě pokud jsou realizovány s dostatečným přesvědčením.

Ve filmu vystupuje několik skvělých postav – podle čeho jste vybírali, koho do filmu zařadit? Herci byli natáčeni delší dobu, viděli film po jeho dokončení?

Absolvovali jsme mnoho výzkumných cest, během nichž jsem s Lucianou strávil hodně času, pozoroval její práci a klientelu. Viděl jsem mnoho úžasných postav a nebylo vůbec snadné vybrat jen pět. Zvláště s mými sklony k hromadění příběhů. Naštěstí jsme měli velkou výhodu v tom, že jsme tento projekt zahájili během COVID-19 a měli jsme problémy s financováním, spolu s mnoha dalšími překážkami. To znamená, že jsme měli spoustu času na to, abychom si promysleli všechny možné postavy a způsoby, jakými jsme chtěli tento film směřovat.

Všichni protagonisté film viděli a byli se svými příběhy velmi spokojeni. Doufám, že diváci budou také.

V jakém smyslu je italské prostředí pro námět a postavy důležité? Měli jste jiné perspektivu vzhledem k tomu, že pocházíte odjinud?

Myslím, že tenhle film by snad ani nemohl vzniknout nikde jinde. Neznám zemi, která by měla tak silné rodinné vazby jako Itálie. Na Italech před kamerou je také něco velmi autentického, a na tom, jak zůstávají sami sebou. A samozřejmě jídlo je úžasné a vždycky je rozhodujícím bodem při rozhodování, kde budu natáčet příště. Jednou úžasnou výhodou při natáčení bylo, že jsem neuměl ani slovo italsky, takže jsem neměl tušení, co naši protagonisté říkají.

Najednou jsem se mohl jasně soustředit na jejich gesta rukou, řeč těla a mimiku, aniž bych byl posedlý tím, jestli to říkají správně. Podobnou zkušenost jsem zažil, když jsem byl jako dítě umístěn do slovenské mateřské školy poté, co se doma mluvilo pouze maďarsky. Jediný způsob, jak jsem mohl rozumět tomu, co se říká, byla dedukce a soustředěné čtení mimiky. Tato dovednost se ukázala jako velmi užitečná.

Váš předchozí film *107 matek* získal na festivalu v Benátkách cenu za nejlepší scénář v sekci Orizzonti. Filmovém festivalu v Benátkách. Jaký je to pocit vrátit se do Benátek a co znamená mít podporu ze strany festivalu?

Během premiéry filmu *107 matek* jsem byl již ponořen do natáčení filmu *Je to ve hvězdách*. Lucianu jsem také pozval, aby se na film podívala na benátské premiéře. Setkala se s Irinou, hlavní hrdinkou filmu *107 matek* a ve chvíli, kdy jsem je viděl spolu, jsem měl pocit, že se můj minulý a budoucí film setkaly. Jsem tak vděčný, že toto mystické festivalové spojení vydrželo. Film *107 matek* byl prvním filmem nezávislého Slovenska, který byl uveden na filmovém

festivalu v Benátkách. Od té doby je na festivalu každý rok přítomen slovenský režisér. Myslím, že „je to začátek krásného přátelství“.

SLOVO KOPRODUCENTA

*„Cesta k dokončení filmu byla dlouhá a trnitá. Na české straně ji před lety začal Artemio Benki a Petra Oplatková. Covid vše zkomplikoval natolik, že osud projektu byl chvíli ve hvězdách,“ říká koproducent a distributor Vít Schmarc (Artcam Films). „Po Artemiově předčasném odchodu jsem cítil povinnost koprodukční projekt, který od začátku miloval, dotáhnout. Neměl jsem příliš producentských zkušeností, ale věřil jsem, že vzniká výjimečný optimistický dokument, který může oslovit publikum všude ve světě. Měl jsem velké štěstí, že Státní fond kinematografie a další klíčoví partneři tuhle víru sdíleli se mnou. A ještě větší štěstí, že tým, který se kolem **Je to ve hvězdách** sešel, dokázal navigovat složitými konstelacemi a vše dotáhnout ke zdárnému konci. Premiérové uvedení v Benátkách je happy end hodný aktivní astrologie. Sláva hvězdám!“*

ARTCAM FILMS

Filmovou distribuční společností Artcam Films založil v roce 2000 Artemio Benki, francouzský producent a režisér, který od začátku 90. let žil, podnikal a tvořil v Praze.

Cílem Artcamu od jeho začátků bylo přivážet odvážné, objevné a provokativní filmy, které rozšiřují obzory české distribuce. Artcam tak uvedl do kin filmy ikon artové kinematografie, jako je Jim Jarmusch, David Lynch, Michael Haneke, Lars von Trier, Arnaud Desplechin, Pak Čchan-uk, Claire Denis nebo Pablo Larraín. Objevuje ale i českému publiku méně známé, originální tváře jako například Céline Sciamma, Philippe Lesage, Héléna Klotz, Deniz Gamze Ergüven, Jayro Bustamante, Apichatpong Weerasethakul a další.

Artcam během své historie uvedl hned několik filmů oceněných Zlatou palmou či Grand Prix na festivalu v Cannes (*4 měsíce, 3 týdny, 2 dny, Mezi zdmi, Strýček Búnmi, Bílá stuha, Láska, Blízko*), i těch, které byly oceněny v paralelních sekcích festivalu (*Mami!, Bílý Bůh, Tři vzpomínky, Poklad, Vnitřní slunce, Lekce, Portrét dívky v plamenech, Modrý kaftan*).

Uvedli jsme také na Oscara nominované dokumenty *Země medu* nebo *Pro Samu*. K dalším úspěšným dokumentům patří *Sestry z kouřové sauny* (MFF Sundance 2023 - Cena za nejlepší režii dokumentu), *Utama* (MFF Sundance 2022 - Velká cena poroty,) nebo *Útěk z utopie* (MFF Sundance 2022 - Cena diváků pro nejlepší americký dokument).

Kromě zahraničních filmů se Artcam zaměřuje i na práci s českými hranými a dokumentárními tituly (*Miluj mě, jestli to dokážeš, Bratříček Karel, Schmitke, Nová šichta, Síla, Brutální vedro, Přišla v noci*). V posledních letech se Artcam zaměřuje zejména na progresivní debuty (*Na cestě, Jabka, Hypnóza*) a také filmy ženských režisérek, jako *Slalom, Muréna, Falcon Lake, Tání, Kos v ostružině* či *Povaha lásky*). Jako **producent** se Artcam podílel na celovečerní debutu Artemia Benkiho *Sólo*, (oceněný jako nejlepší český dokument na MFDF Jihlava), nebo na

loňském festivalovém hitu [Přišla v noci](#) (3x Ceny české filmové kritiky: nejlepší film, režie a ženský herecký výkon, 2x Český lev: nejlepší režie, nejlepší herečka v hlavní roli).

PRESS KONTAKT:

Hedvika Petrželková / PR manager

hedvika.petrzelkova@artcam.cz

+420 776 167 567

www.artcam.cz

www.facebook.com/artcamdistribution

www.instagram.com/artcamfilms/